

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. A. A., narozený X,
státní příslušník X,
neznámého pobytu,
zastoupený opatrovnící JUDr. Annou Pavlíkovou, advokátkou,
sídlem Varšavská 714/38, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-43203-3/OAM-2024 ze dne 14. 3. 2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. MV-43203-3/OAM-2024 ze dne 14. 3. 2024 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ministerstvo vnitra je povinno nahradit žalobci náklady řízení ve výši 80 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- III. Ustanovené opatrovnici JUDr. Anně Pavlíkové, advokátce se sídlem Varšavská 714/38, Praha, se přiznává odměna za zastupování, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas ve výši 11 981 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Soud vyzývá ustanovenou opatrovnici JUDr. Annu Pavlíkovou, aby soudu do jednoho týdne ode dne doručení tohoto rozsudku sdělila bankovní spojení, kam jí má být vyplacena přiznaná odměna, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas dle výroku III tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Řízení před správním orgánem

1. Žalobce podal dne 11. 3. 2024 již čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost nijak neodůvodnil.
2. Protože žalovaný neshledal žádné nové skutečnosti od podání předchozí žalobcovy žádosti, zastavil řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Rovněž dospěl k závěru, že od posouzení předchozí žádosti nedošlo v K. k žádným zásadním změnám v politické či bezpečnostní situaci, které by mohly mít vliv na posouzení nynější žalobcovy žádosti.

II. Řízení před soudem

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní uvedl, že v České republice žije již od roku 2004. Od té doby měl více pobytových oprávnění, třikrát žádal o udělení mezinárodní ochrany. Nesouhlasil s tím, že by v řízení před správním orgánem neuvedl nové skutečnosti. V České republice si vytvořil silné vazby. Oženil se s občankou České republiky a narodil se jim syn. Návrat do K. by tak zasáhl nejen jeho soukromý a rodinný život, ale rovněž i jeho psychického zdraví. Dále měl žalobce za to, že žalovaný řádně nezjistil aktuální situaci v zemi původu. Žalobce v K. nežije již 20 let, přičemž od té doby se toho hodně změnilo. K. se potýká s mnohými problémy (zanedbanou infrastrukturou, nepříznivým klimatem, korupcí, špatnou ekonomickou situací aj.). Žalovaný taky rovněž nezohlednil působení islamistické povstalecké skupiny v K. (Boko Haram). Tato povstalecká skupina je na seznamu teroristických organizací Rady bezpečnosti OSN. Za rok 2014 provedla skupina asi 100 teroristických útoků, při nichž zemřelo asi 3 000 lidí. Žalobce je tak nucen k návratu do země, kde nemá nic a nikoho. Zároveň by tam byl vystaven nebezpečí ze strany povstalecké skupiny. Závěrem žalobce uvedl, že u něj byly dány důvody pro udělení národního humanitárního azylu.
4. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti od podání předchozí žádosti, a ty neshledal ani žalovaný. Nad rámec toho žalovaný posoudil i aktuální situaci v K. a nedospěl k závěru, že by žalobci hrozilo v zemi původu nebezpečí pronásledování či vážné újmy. V případě žalobce bylo zřejmé, že se jednalo o prostou snahu zmařit hrozící vyhoštění a zlegalizovat si pobyt na území České republiky, kde pobýval nelegálně.
5. V replice žalobce konstatoval, že v České republice nepobýval nelegálně, neboť mu svědčilo právo pobytu rodinného příslušníka občana EU (manželky, syna). Nadto se žalobce snažil zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců. Žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu, kterou žalovaný zamítl. Nicméně Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutí žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zrušila a věc mu dne 5. 3. 2024 vrátila k novému projednání. Obavy z návratu do K. měl žalobce i z toho důvodu, že anglofonní občané (mezi které se řadil) jsou vystavováni větší míře perzekuce. Rovněž byl příznivcem separatistického hnutí SCNC a zúčastnil se jejich demonstrací (hnutí bylo současnou vládou označeno za nelegální organizaci). Informace o zemi původu nezohledňovaly konkrétní situaci žalobce.

III. Posouzení věci

6. Žaloba je důvodná. Žalobce v další opakované žádosti ze dne 11. 3. 2024 neuvedl žádné důvody, proč o mezinárodní ochranu žádá. Z informací o zemi původu žalobce, které žalovaný obstaral, však vyplynula změna okolností, která může být podstatná pro hodnocení případu žalobce. Tuto změnu okolností žalovaný vůbec nehodnotil.

Opakovanost žádosti a předmět přezkumu

7. Ministerstvo u opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nejprve posoudí její přípustnost, a to, zda uvedl *nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání* důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Neuvede-li žadatel takové důvody (a ty se ani neobjevily), ministerstvo řízení o žádosti zastaví (rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 3 Azs 6/2011-96 ze dne 6. 3. 2012, č. 2642/2012 Sb. NSS). Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany tedy neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jejím hlavním smyslem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 5/2009-65 ze dne 11. 6. 2009).
8. U další opakované žádosti platí obdobné požadavky. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, a *nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti*. Změna oproti řízení první opakované žádosti spočívá v tom, že rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti nebude zpravidla nutné odůvodňovat natolik důkladně jako v případě první opakované žádosti. Pokud by v obou těchto rozhodnutích byly řešeny stejné otázky, nic nebrání odkazu na relevantní části předchozího rozhodnutí (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 185/2017-38 ze dne 3. 10. 2017).
9. Z uvedeného lze dovodit, že v nynějším řízení *není rozhodná otázka, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany*. Žalobce podal svou již čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu. Úkolem soudu je pouze přezkoumat, zda žalovaný tuto (další) opakovanou žádost správně vyhodnotil jako nepřípustnou a zda ji místo toho neměl znovu věcně posoudit.
10. Na uvedeném nic nemění ani čl. 46 odst. 3 (tzv. „procedurální“) směrnice 2013/32/EU. Podle tohoto ustanovení mají členské státy povinnost zajistit, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně *případného* posouzení potřeby mezinárodní ochrany, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Povinnost úplného a *ex nunc* posouzení v kontextu opakované žádosti o mezinárodní ochranu znamená, že pokud by se teprve v řízení před soudem objevily nové skutečnosti, potenciálně relevantní pro udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ochrany, které žadatel objektivně nemohl uvést dřív, soud má povinnost se těmito skutečnostmi zabývat. Uvedenou povinnost ale nelze vykládat tak, že by krajský soud při přezkumu rozhodnutí o opakované žádosti (slovy směrnice o „následné žádosti“) měl místo žalovaného meritorně posoudit, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Tím by nepřípustně nahrazoval rozhodovací činnost žalovaného (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 41 Az 7/2023-25 ze dne 29. 3. 2023).

11. Soud tedy může toliko přezkoumat, zda žalovaný oprávněně považoval další opakovanou žádost žalobce za nepřípustnou.

Okolnosti případu žalobce

12. Žalobce svoji čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany neodůvodnil. V řízení před soudem pak uvedl, že v České republice žije jeho manželka a nezletilý syn. Návratem do K. by tak došlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Odloučení od rodiny by snášel velmi těžce. K tomu soud uvádí, že tyto skutečnosti jistě mohl žalobce uvést již ve správním řízení. Za toho stavu není důvod rodinné vztahy žalobcem na území České republiky jakkoliv hodnotit. Nad rámec toho ale soud podotýká, že rodinné vztahy na území České republiky nejsou důvodem pro udělení žádné ze základních forem mezinárodní ochrany, protože zásah do nich nenaplňuje znaky pronásledování či vážné újmy (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 186/2022-48 ze dne 15. 2. 2024, č. 4589/2024 Sb. NSS).

Změna okolností v zemi původu

13. Dále žalobce namítl, že žalovaný řádně nezjistil aktuální situaci v zemi původu. K. se od odjezdu žalobce ze země měl potýkat s mnohými problémy. Rovněž se žalobce návratu obával kvůli islamistické povstalecké skupině Boko Haram působící v K.. V replice pak zmínil separatistické hnutí SCNC.
14. Žalobce důvody svých obav z návratu do země původu (problémy v zemi, působení skupiny Boko Haram či hnutí SCNC) opět zmínil až v řízení před soudem, ač tak mohl učinit již ve správním řízení. Žalovaný tedy nepochybil, pokud se jimi v této formě nezabýval. Povinností žalovaného je nicméně i řádně vyhodnotit vlastní zjištění učiněná z úřední povinnosti.
15. Žalovaný tudíž zcela logicky vycházel z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (Bezpečnostní a politická situace v zemi – K.) ze dne 14. 3. 2024. V části „Aktivní vojenské konflikty“ tato informace uvádí, že v Kamerunu působí dvě teroristické skupiny (Boko Haram, ISIS-WA). Tyto skupiny od roku 2015 provedly desítky sebevražedných bombových útoků. Zároveň ale ozbrojené skupiny často unášejí, zabíjejí a zraňují civilisty, které podezřívají ze spolupráce s kamerunskými úřady. V anglofonních oblastech pokračuje násilí mezi armádou a ozbrojenými separatisty. Ti od roku 2017 bojují v menšinových anglicky mluvících částech K. za nezávislost. Ozbrojené skupiny často unášejí, zabíjejí nebo zraňují civilisty, které podezřívají ze spolupráce s kamerunskými úřady. Boje si vyžádaly více než 6 tisíc mrtvých a téměř milion vysídlených.
16. Toto zpráva zjevně vypovídá o skutečnostech potenciálně významných pro udělení mezinárodní ochrany, a to při nejmenším o vážné újmě podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tj. vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu nerozlišujícího násilí (*indiscriminate violence*) v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

17. Tyto skutečnosti *prima facie* nebyly předmětem hodnocení v řízení o předchozích žádostech.
18. Co do věcného hodnocení žádostí žalobce o mezinárodní ochranu obsahuje správní spis toliko rozhodnutí ze dne 5. 11. 2004, kde se žalovaný zabýval pouze pronásledováním z politických důvodů. Rozhodnutí ze dne 9. 4. 2008 je rozhodnutí o zastavení pro nepřípustnost z důvodu, že žalobce zopakoval důvody žádosti z roku 2004. Rozhodnutí ze dne 26. 2015 je rozhodnutí o zastavení řízení pro zpětvzetí.
19. V žádném z těchto řízení tedy nebyly adresovány aktivity Boko Haram či násilí mezi separatisty a vládními silami v anglofonních částech K. (žalobce přitom od počátku tvrdil, že pochází z anglofonní části). To platí tím spíše, že použitá informace Bezpečnostní a politická situace v zemi – K. ze dne 14. 3. 2024 tyto problémy výslovně datuje od 2015 a 2017. Jde tedy o vývoj v zemi původu, který zjevně nastal po rozhodnutí o předchozích žádostech.
20. Za toho stavu nelze přijmout závěry žalovaného, že se *neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání* důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že cizinci hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Právě naopak, nové a potenciálně významné skutečnosti se objevily.
21. Stávající rozhodnutí žalovaného by bylo možné přijmout jen, pokud by aktivity Boko Haram či násilí mezi separatisty a vládními silami v anglofonních částech K. byly adresovány v některém z předchozích rozhodnutí žalovaného (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 33 A 19/2023-23 ze dne 14. 12. 2023, ve věci týkající se K., kde byla předchozí žádost podána v roce 2021).
22. Případně by bylo možné úvahy napadeného rozhodnutí přijmout, pokud by přímo obsahovalo hodnocení těchto nových skutečností nastalých od roku 2015 se závěrem, že *ve skutkových okolnostech případu tyto nové skutečnosti nevypovídají o hrozbě vážné újmy žalobci s potřebnou mírou jistoty*. Takovou úvahu napadené rozhodnutí neobsahuje a soud ji nebude činit za žalovaného. Doplnovat úvahy žalovaného lze, pokud by předmětem řízení bylo vlastní rozhodování o mezinárodní ochraně a skutková zjištění o zemi původu by byla více konkrétní, takže by bylo možné přímo na základě obsahu správního spisu individualizovaně posoudit míru ohrožení žalobce (srov. rozsudek MS v Praze č. j. 16 Az 16/2022-31 ze dne 20. 10. 2023, odst. 28–41, který ve věci týkající se anglofonních regionů Kamerunu částečně nahradil úvahy žalovaného).

Ke zbylým námitkám žalobce

23. Žalobce prostřednictvím ustavené opatrovnice uplatnil řadu dalších námitek směřujících ke komplexnímu posouzení zákonnosti výkonu státní moci vůči žalobci v jeho pobytových věcech. Tyto námitky převážně přesahují předmět řízení (tím je posouzení, *zda žalovaný další opakovanou žádost správně vyhodnotil jako nepřípustnou*) a rozhodnout o žalobě bylo možné již z výše uvedených důvodů. Soud se proto těmito námitkami zabýval jen stručně.
24. První z námitek směřovala proti tomu, že soud žalobci neustanovil zástupce. K tomu lze jen uvést, že usnesení č. j. 35 Az 8/2024-9 odpovídá stávající judikatuře správních soudů a soud na jeho důvodech setrvává. Pakliže žalobce vyčítá soudu, že právě kvůli postupu soudu byl žalobce deportován, nemá pravdu. Navrácení žalobce do země původu mohlo zabránit pouze předběžné opatření, které žalobce nenavrhl. Potud ztrácí na přesvědčivosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

aktuální výtky žalobce v tom smyslu, že zastoupením kvalitní advokátem by vedlo ke kvalitnějšímu návrhu na přiznání odkladného účinku. Tento kvalitnější návrh by totiž byl stejně neúčinný, neboť by – na rozdíl od předběžného opatření – nezaložil oprávnění žalobce setrvat v ČR (srov. odst. 14 usnesení č. j. 35 Az 8/2024-9).

25. Lze ostatně poukázat na to, že žalobce mohl proti usnesení č. j. 35 Az 8/2024-9 podat kasační stížnost. Krajský soud ji sice považuje za jasně nepřipustnou podle § 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu, což podrobně odůvodnil právě v usnesení č. j. 35 Az 8/2024-9, nicméně není jasné, zda tento náhled sdílí Nejvyšší správní soud. V nedávném rozsudku č. j. 6 As 97/2024-26 ze dne 7. 6. 2024 totiž ve zcela srovnatelné věci projednal kasační stížnost proti usnesení o neustanovení zástupce, aniž by se však zabýval otázkou aplikace § 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu či § 104a s. ř. s.
26. K námitkám dovolávajícím se přímo účinného práva pobytu vyplývajícího z rodinného vztahu žalobce s občanem EU lze uvést, že obdobný názor zdejší soud již dříve zaujal v rozsudku č. j. 55 A 10/2023-108 ze dne 12. 5. 2023. Tam vyslovil, že práv podle čl. 20 Smlouvy o fungování EU se lze dovolávat bez ohledu na to, zda je cizinec formálně držitelem pobytového titulu pro rodinné příslušníky občanů EU. Tento názor byl Nejvyšším správním soudem bez dalšího odmítnut (srov. rozsudek č. j. 5 Azs 140/2023-27 ze dne 20. 10. 2023). Zároveň se tato otázka se netýká předmětu nynějšího řízení.
27. K námitce dovolávající se aplikace § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu na rodinné vztahy na území ČR lze jen uvést, že i tento názor žalobce zdejší soud v obecné rovině dříve sdílel (srov. např. rozsudek KS v Plzni č. j. 60 Az 75/2019-33 ze dne 9. 10. 2020). Byl nicméně bez dalšího odmítnut cit. usnesením rozšířeného senátu č. j. 7 Azs 186/2022-48. Vedle toho pak nelze přehlédnout, že § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu již od 1. 7. 2023 není součástí právního řádu a na věc žalobce se tedy nemohl uplatnit ani z časového hlediska. Zároveň se tato otázka netýká předmětu nynějšího řízení.

IV. Závěr

28. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalovaný posoudil rozhodnou právní otázku nesprávně. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému v dalším řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.).
29. V tomto dalším řízení žalovaný odůvodní, proč nové skutečnosti vyplývající z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (Bezpečnostní a politická situace v zemi – K.) ze dne 14. 3. 2024 o aktivních vojenských konfliktech v K. *ve skutkových okolnostech případu nevypovídají o hrozbě vážné újmy žalobci s potřebnou mírou jistoty.* Alternativně může žalovaný přistoupit k věcnému posouzení žádosti žalobce (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Tím není vyloučeno jiné rozhodnutí na základě okolností, které soud v nynějším řízení nezvažoval.

Náklady řízení

30. Procesně úspěšný žalobce má vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ty jsou tvořeny částkou 80 Kč hotových výdajů za poštovní služby (obálka na č. l. 7 soudního spisu).

31. Žalobci byla pro řízení o žalobě ustanovena opatrovnice advokátka JUDr. Anna Pavlíková. Podle § 140 odst. 2 občanského soudního řádu ve spoj. s § 64 s. ř. s. jí náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.
32. Opatrovnice účtovala čtyři úkony právní služby, nicméně tři z nich jsou podle setrvalé (byť ne jednomyslné) judikatury součástí jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem.
33. K přiznání úkonu podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je zásadně třeba, aby proběhla první porada s klientem, ledaže existuje objektivní důvod, proč porada proběhnout nemohla (srov. usnesení VS v Praze č. j. 6 A 722/2000-35 ze dne 7. 6. 2002, č. 1024/2002 SJS, rozsudek NSS č. j. 4 Ads 306/2018 ze dne 6. 12. 2018 či usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 22/19 ze dne 29. 1. 2019). Protože advokátka je opatrovnící žalobce neznámého pobytu, je nasnadě, že porada s žalobcem proběhnout nemohla. Advokátka ale prokázala, že učinila poradu s manželkou žalobce. Z výše uvedeného důvodu však soud nepřiznal samostatnou odměnu za poradu s manželkou žalobce, nýbrž odměnu přiznal v rámci úkonu podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spoj. s § 11 odst. 3 advokátního tarifu.
34. Stejně tak je součástí úkonu podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu první nahlížení do spisu, neboť bez něj je řádná příprava zastoupení obvykle nemožná (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 Azs 228/2020-53 ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 Ads 303/2018-32 ze dne 30. 4. 2019).
35. S ohledem na okolnosti případu však soud shledal, že učinění tohoto mnohočetného úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu bylo neobvykle náročné. Proto za tento úkon odměnu zvýšil na dvojnásobek podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu (ten sice výslovně směřuje na advokáty, nikoliv soud, lze to nicméně přičítat tomu, že advokátní tarif byl koncipován pro potřeby advokátů, nikoliv pro nynější použití při rozhodování o přisudcích).
36. Soud tak dr. Pavlíkové přiznal odměnu za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (replika) a jeden úkon po 3 100 Kč zvýšený na dvojnásobek podle § 11 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 3, § 12 odst. 1 advokátního tarifu (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení). Celková výše odměny činí 9 300 Kč.
37. Dr. Pavlíková rovněž žádala o přiznání náhrady za cestovní výdaje, které jí vznikly dne 3. 6. 2024 na cestě z Prahy na Krajský soud v Plzni (kde proběhlo nahlížení do spisu) a zpět. Tuto náhradu soud přiznal. Na náhradě hotových výdajů tak advokátce náleží 1 481 Kč za cestovní výdaje (185 km s průměrnou spotřebou paliva 6,3 l/100 km, cenou benzínu 38,20 Kč/l a amortizací 5,60 Kč/km) a 600 Kč za dva režijní paušály podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Na náhradě za promeškaný čas advokátce náleží 600 Kč za 6 promeškaných půlhodin na cestě z Prahy do Plzně a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu.
38. Výše odměny za zastupování, náhrady hotových výdajů a náhrady za promeškaný čas tedy dosahuje celkové výše 11 981 Kč. Tato částka bude dr. Pavlíkové vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu].

Plzeň 25. červenec 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.